

Dániel könyve – harmincötödik rész

A próféta keret feltárása: William Miller felismerése és az Armageddonhoz vezető három pusztító hatalom

Jeff Pippenger
2023-12-30

„A vég idején”, 1798-ban, Dániel könyve, pontosabban pedig az Ulai folyó által jelképezett látomás felnyitott. A látomás azt hirdette, hogy 1844. október 22-én megkezdődik a vizsgálati ítélet. Az az igever, amely e igazság alapjává lett, Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizennegyedik verse. William Miller, a hírnök, akit kiválasztottak arra, hogy felismerje az üzenet felnyitását, soha nem értette meg teljesen a látomással kapcsolatos összes igazságot, de betöltötte azt a munkát, amelyet rábíztak.

Amint Miller megkezdte a próféta ige tanulmányozását, megértett bizonyos próféta értelmezési szabályokat, amelyeket maga a Biblia azonosított és állapított meg. Ezek a szabályok rögzültek, és William Miller értelmezési szabályaiként váltak ismertté. E szabályokat az ihlet jóváhagyja, és úgy azonosítja őket, mint azokat a szabályokat, amelyeket azok fognak alkalmazni, akik a vasárnaptörvény idején bejelentik a végrehajtó ítélet kezdetét. Miller tanúsága szerint a Biblia tanulmányozását a Biblia elején kezdte, és csak úgy haladt tovább, ahogyan megértette azt, amit éppen vizsgált. E megközelítésből könnyen belátható, hogy az első olyan időprófécia, amelyet Miller felismert, és amely összefüggésben állt azzal az üzenettel, amelynek beteljesedését 1844-ben kellett azonosítania, a 3Mózes huszonhat „hét ideje” volt.

Az ihletés tudatja velünk, hogy Gábrriel angyal a többi szent angyallal együtt Miller elméjét irányította, miként Gábrriel irányította Dániel, János, a Jelenések könyvének írója, valamint a Biblia valamennyi prófétájának elméjét is; mert Gábrriel kapta azt a feladatot, amelyet Sátán elveszített. Gábrriel feladatát Sátán első neve, a Lucifer jelképezte, amelynek jelentése: fényhozó. Gábrriel vitte el a próféta világosságot Millernek, és ő a világosságnak engedelmeskedve hirdette azt az üzenetet, amely 1844. október 22-én a vizsgálati ítélet megnyílását jelentette be.

A visszatekintés lehetővé teszi azok számára, akik meg kívánják érteni William Miller munkásságát, hogy felismerjék: bizonyos olyan betekintéseket kapott a próféta igébe, amelyek kulcsokká váltak számára a közelgő ítélet üzenetének összeállításában. E kulcsok egyike annak felismerése volt, hogy próféta alkalmazásban egy nap egy évet jelképez. Egy másik pedig egy olyan próféta szerkezet volt, amelyet felhasznált az általa felfedezett próféciavonalak elhelyezésére és összehangolására. Ez a szerkezet azon két sátni hatalmon alapult, amelyek pusztulást hoztak Isten népére és Isten szentélyére. Miller minden felfedezését arra a próféta szerkezetre helyezte, amely a pogányság, majd a pápaság történetét ábrázolta, amint azok egymást követően eltaposták mind Isten szentélyét, mind Isten népét az ősi Izráel korától Krisztus második eljöveteleig.

Az a prófétai szerkezet lehetővé tette számára, hogy pontosan azonosítson minden igazságot, amely szükséges volt 1844. október 22-ének az ítélet kezdeteként való megállapításához. Ám ez az igazság korlátozott volt, mert nem láthatta a harmadik üldöző hatalmat, amely a pogányságot és a pápaságot követte a prófétai történelemben. Nem volt szükséges, hogy meglássa ezt az igazságot, mert az ő feladata 1844. október 22-ének hirdetése volt, és a harmadik üldöző hatalom világossága e dátum után nyitott meg.

Azzal összefüggésben, hogy prófétai megértéseit a pusztító hatalmak kettős szerkezetére igazította, nevezetesen a pogány Rómára, amelyet a pápai Róma követ, azt is úgy értette, hogy a Dániel könyvében „a mindennapi”-nak fordított szó a pogányság, illetve a pogány Róma jelképe volt. A „tamid” szó, amelyet „a mindennapi”-nak fordítanak, Dánielnél öt alkalommal fordul elő. Mindig egy olyan jelképpel összefüggésben szerepel, amelyről Miller helyesen értette meg, hogy a pápaságot ábrázolja. A pápaság jelképe, amely mindig „a mindennapi”-val kapcsolatban jelenik meg, két jelképpel van ábrázolva. Akárhogy is, a pápai hatalom e két jelképe egyaránt a pápaságot azonosítja, mindazonáltal amikor Dániel a „tamid” szót használta, amelyet „a mindennapi”-nak fordítanak, az mindig a pápaság jelképe mellett és azt megelőzően szerepelt. Millernek az a felfogása, hogy Dániel könyvében „a mindennapi” a pogányságot jelenti, annak a szerkezetnek az alapjává vált, amelyet ő a pogányság, majd a pápaság két pusztító hatalmára épülve látott. Miller azonosítása, miszerint Dániel könyvében „a mindennapi” a pogányságot jelenti, arra volt rendelve, hogy az adventizmuson belül hatalmas vitává váljék, az adventizmus második nemzedékétől kezdve, amely 1888-ban kezdődött.

Az első prófétai igazság, amelyet Miller felfedezett, s amely az 1844. október 22-ének megértéséhez tartozó egyik elem volt, Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hét ideje” volt; és ez volt Miller megalapozott igazságai közül az első, amelyet 1863-ban elvetettek. Ez az elvetés indította el az adventizmus első nemzedékét, amikor bolyongani kezdtek Laodicea pusztájában. A második nemzedék az 1888-as minneapolis-i Generálkonferencián kezdődött, és az ott bekövetkezett lázadás utóhatásaként 1901-ben megkezdődött az a sátáni munka, amely Millernek „a mindennapi”-ról mint pogányságról adott azonosítását vetette el. „A mindennapi” helyes értelmezését nem vetették félre teljesen egészen a prófétanő halála utánig, aki kijelentette, hogy azt a nézetet, amelyet Miller „a mindennapi”-ról vallott helyes nézetével szemben terjesztettek, „a mennyből kiűzött angyalok” közvetítették. A teljes elvetés a harmadik nemzedék idején, 1931 táján következett be. A harmadik nemzedék W. W. Prescott Krisztus tana című könyvének megjelenésével kezdődött, közvetlenül az 1919-es bibliai konferencia után. 1919-ben kezdődött a harmadik nemzedék, és 1957-ig tartott, a Questions on Doctrine című könyv megjelenéséig.

Miután Miller munkája megerősített és világossá tétetett Habakuk két tábláján (az 1843-as és 1850-es úttörői prófétai ábrák), az Úr ezután kezdte feltárni azt az igazságot, hogy van egy másik, egy harmadik pusztító hatalom, amely a pogányságot és a pápaságot követi, és amely szintén üldözni fogja Isten népét.

„A pogányság által, majd pedig a pápaság által, Sátán hosszú századokon át gyakorolta hatalmát abban az erőfeszítésben, hogy Isten hűségeseit eltörölje a föld színéről.

Pogányokat és pápistákat ugyanaz a sárkányi lélek indított. Csupán abban különböztek, hogy a pápaság, mivel azt a látszatot keltette, hogy Istent szolgálja, a veszélyesebb és kegyetlenebb ellenség volt. A romanizmus közvetítésével Sátán foglyul ejtette a világot. Isten magát annak valló egyháza belesodródott e tévelygés soraiba, és Isten népe több mint ezer éven át szenvedett a sárkány haragja alatt. És amikor a pápaság, erejétől megfosztva, kénytelen volt felhagyni az üldözéssel, János egy új hatalmat látott felemelkedni, hogy visszhangozza a sárkány szavát, és továbbvigye ugyanazt a kegyetlen és káromló művet. Ezt a hatalmat, az utolsót, amely hadat visel az egyház és Isten törvénye ellen, egy báránnyhoz hasonló szarvú fenevad jelképezte. Az ezt megelőző fenevadak a tengerből emelkedtek fel, ez azonban a földből jött fel, annak a nemzetnek békés felemelkedését jelképezve, amelyet szimbolizál. A „két szarv, mint a bárányé” igen találóan ábrázolja az Egyesült Államok kormányzatának jellegét, amint az két alapvető elvében, a republikanizmusban és a protestantizmusban kifejezésre jut. Ezen elvek képezik nemzeti hatalmunk és jólétünk titkát. Akik először találtak menedéket Amerika partjain, örvendeztek, hogy olyan országba jutottak, amely mentes a pápaság gőgös igényeitől és a királyi uralom zsarnokságától. Elhatározták, hogy kormányzatot alapítanak a polgári és vallási szabadság széles alapzatán.” Signs of the Times, 1899. november 1.

Miller nem láthatta a harmadik üldöző hatalmat, és emiatt az ő szerkezete hiányos volt, jóllehet tökéletesen megfelelt műve betöltésére. White testvérnő azonosítja, hogy Miller Isten választott követe volt; hogy munkájában Illés és Keresztelő János előképezte őt, elhívásában pedig Elizeus, halálában pedig Mózes. A szent történelemben kevesen ihlettek olyan magyarázatot, amely szerint az angyalok a sírjuk mellett várakoznak, hogy feltámasszák őket; ám Millerrel kapcsolatban ez a magyarázat hangzik el. Az a tény, hogy munkáját korlátozta az a történelmi korszak, amelyben fellépett, nem Millerre nézve lekicsinylő megállapítás, hanem egyszerűen olyan szükségszerű felismerés, amelyet el kell ismerni, ha munkáját Isten prófétai Igéjének igaz világosságában kívánjuk szemlélni.

Miller meghatározott, angyali útmutatást kapott, amely lehetővé tette számára, hogy olyan prófétai keretrendszer alkosson, amely a pogányságot követő pápaság két pusztító hatalmára épült. Ezért azokat a próféciákat, amelyek az e két hatalom által véghezvitt pusztításon túlnyúló történelmet jelölték meg, Miller félreértette. Mindazonáltal e félreértések egyike sem került fel Habakuk két szent táblájára, ahol a Miller munkája által lefektetett alapok szemléletesen ábrázoltattak. Ez az oka annak, hogy az ihletés az 1843-as táblázatról feljegyezhetette, hogy azt az Úr keze irányította.

Az Úr megmutatta nekem, hogy az 1843-as táblázatot az ő keze irányította, és annak egyetlen részét sem szabad megváltoztatni; hogy a számadatok úgy voltak, amint ő akarta. Keze egyes számadatokban rejlő tévedést elfedett és elrejtett, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg keze el nem távolított.

„Azután a „Naponkénti”-val kapcsolatban azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez; továbbá hogy az Úr azoknak adta meg annak helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység volt, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a „Naponkénti” helyes értelmezésében; de 1844 óta, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zavar követte azt.” Review and Herald,

1850. november 1.

A Miller által az angyalok irányítása alatt összegyűjtött igazságokat az Úr vezette, és az 1843-as tábla jóváhagyásán belül az ihlet magában foglalta azt, hogy Miller ama felfogása, miszerint „a mindennapi” a pogányságot jelképezi, helyes volt. A „mindennapi”-nak fordított héber „tamid” szó ötször fordul elő Dániel könyvében, és minden esetben a két pusztító hatalom közötti viszonyt jelképezi: előbb a pogányságét, majd a pápaságét.

Miller számára „a mindennapi” pogányságot jelképező értelmezése feltétlenül alapvető volt abban a prófétai keretben, amelyet alkalmazott, mert a pogányságot követő pápaság egymásutánisági viszonya vált viszonyítási pontjává mindazon próféciák összehangolásában, amelyek megértésére eljutott.

„A vég idején”, 1798-ban, Dániel könyve felnyitott, és az a fő szakasz, amelyet White testvérnő az adventmozgalom „központi oszlopának” és „alapjának” nevezett, Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizennegyedik verse volt.

„Az az igehely, amely minden másnál inkább az adventhit alapját és központi pillérét képezte, ez a kijelentés volt: »Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután kiderül, hogy a szentély igazsága győz.« [Dániel 8:14.]” A nagy küzdelem, 409.

A tizennegyedik vers a tizenharmadik versre adott válasz, és a válasz értelmetlen a kérdés összefüggése nélkül.

Azután hallék egy szentet szólani; és monda egy másik szent annak a bizonyos szentnek, aki szóla: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, amelyek mind a szenthelyet, mind a sereget lábbal tapostatják? És monda nekem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága. Dániel 8:13, 14.

Ez a két vers annak a tudásnövekedésnek a jelképe, amely akkor jött létre, amikor Dániel könyve „a vég idején”, 1798-ban felnyitott. A tizenharmadik vers azonosítja azt a két pusztító hatalmat, amelyekre Miller prófétai modelljét felépítette. Miller a tizenharmadik versben említett „szüntelen”-t a pogánysággal, a „pusztító vétek”-et pedig a pápasággal azonosította. Fontos felismerni, hogy az a prófétai modell, amelynek felismerésére az angyalok vezették Millert, abban a két versben van azonosítva, amelyek azt a tudásnövekedést jelképezik, amely 1798-ban érkezett meg a történelembe. Millernek azonban nem adatott meg, hogy meglássa a következő hatalmat, amely a prófétai szintérre lép, és üldözi Isten népét.

„Láttam, hogy a kétszarvú fenevadnak sárkányszája volt, és hogy hatalma a fejében volt, és hogy a rendelet a szájából fog kiindulni. Azután megláttam a paráznák anyját; hogy az anya nem a leányok volt, hanem tőlük különálló és elkülönült. Megvolt a maga ideje, de az elmúlt, és leányai, a protestáns felekezetek, következtek utána a szintérre, hogy ugyanazt a lelkiület tanúsítsák, amely az anyában volt, amikor üldözte a szenteket. Láttam, hogy miként az anya hanyatlott a hatalomban, a leányok növekedtek, és hamarosan azt a hatalmat fogják gyakorolni, amelyet egykor az anya gyakorolt.” Spalding and Magan, 1.

Miller képtelensége arra, hogy meglássa a harmadik hatalmat, arra kényszerítette, hogy olyan következtetéseket vonjon le, amelyek egyszerűen helytelenek voltak. Miller a Jelenések tizenharmadik fejezetének tengeri fenevadát pogány Rómával, a földből feljövő fenevadat pedig pápai Rómával azonosította. A Jelenések tizenhetedik fejezetének alkalmazása szintén hibás volt, mivel nem volt képes felismerni azt a prófétikus történelmet, amely a pápaság mint második pusztító hatalom után is továbbterjedt. Ezért, amikor Miller Dániel prófécijában a római hatalmat azonosította, úgy kezelte azokat, mint egyetlen hatalmat, amely két szakaszban jelent meg. Ez akkor is és most is helyes alkalmazás volt, de megakadályozta őt abban, hogy a bibliai prófécia királyságait bármi olyasminak értse, ami túlmutat a Róma által jelképezett negyedik királyságon. Láta és azonosította, hogy Róma negyedik királyságának két szakasza van, amelyeket a pogány Róma és a pápai Róma képvisel, de nem tudta meglátni, hogy a pápai Róma egyúttal az ötödik királyság is volt, amelyet egy hatodik királyságnak kellett követnie.

Dániel könyvének második fejezetében a milleriták a bibliai prófécia ötödik királyságának elemeit a negyedik királysággal kapcsolták össze. Alapvető szinten alkalmazásuk helyes volt, de hiányos, mert a bibliai prófécia királyságaira vonatkozó első utalásnak összhangban kell állnia a bibliai prófécia királyságaira vonatkozó utolsó utalással, mivel Jézus, mint az Alfa és az Ómega, mindenkor a véget a kezdettel szemlélteti. Az, hogy nem voltak képesek meglátni a két egymást követő királyság közötti különbséget, lehetetlenné tette Miller számára annak felismerését, hogy Jelenések könyve 12. fejezete a pogányságot (a sárkányt), Jelenések könyve 13. fejezetének tengerből feljövő fenevadja pedig a pápaságot (a fenevadat), míg Jelenések könyve 13. fejezetének földből feljövő fenevadja a hitehagyott protestantizmust (a hamis prófétát) azonosítja.

Miller nem volt képes a Jelenések könyve tizenkettedik és tizenharmadik fejezetében a sárkányt, a fenevadat és a hamis prófétát három egymást követő országgént felismerni, és ezért prófétai logikája arra kényszerítette, hogy feltételezze: a két fejezet nem annak a három hatalomnak egymást követő ábrázolása, amelyek Armageddonhoz vezetik a világot. Az a világosság, amelyet Miller kapott, nemzedéke számára a tökéletes világosság volt, és az ő nemzedéke e világosság által tétetett próbára.

A három pusztító hatalom (a sárkány, a fenevad és a hamis próféta) világossága az „idő végén”, 1989-ben adatott a Future for America számára. Dániel könyvének az a szakasza, amely a Szovjetunió összeomlásával, Dániel 11. fejezetének 40. versének beteljesedéseként felnyitott, a harmadik angyal világossága volt, míg Miller az első angyal világosságát kapta. Dániel 11 utolsó hat versét a Future for America mozgalom alapjának és központi oszlopának tekintették, és Dániel 11. fejezetének 40. verse összefoglalja azt a világosságot, miként Dániel 8. fejezetének 13. és 14. verse is összefoglalta azt a világosságot, amely a millerita mozgalomban felnyitott.

És a vég idején tusakodni fog vele a dél királya; és az északi király ráront, mint a forgósél, szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval; és betör az országokba, elárasztja és végigvonul rajtuk.
Dániel 11:40.

Az igevers egy háborút azonosít, amely „a vég idején”, 1798-ban kezdődött, a dél királya és az észak királya között. A dél királya az ateista Franciaországot jelképezte, amely éppen abban az

évben halálos sebet ejtett a pápaságon. A pápaság itt az észak királyaként van bemutatva. Franciaország prófétikusan, 1798-ban, Dániel hetedik fejezetének tíz királysága közül az egyik tizedrész volt. E tíz királyság a pogány Rómát jelképezi, a pogány Róma pedig a sárkányt jelképezi. A pápaság (az észak királya) a fenevadat jelképezi. Az igevers azonosítja, hogy az észak királya (a pápaság), amely a vers elején kapta halálos sebét, végül megtorolja azt a dél királyán (az ateizmus királyán). Mire azonban a pápaság megtorlást gyakorolt, az ateizmus királya Franciaország nemzetéből a Szovjetunió szövetségébe helyeződött át. Franciaország egyetlen nemzet volt, mégis amikor a pápaság a versben megtorolta sérelmét a dél királyán, a dél királya „országokként” lett megjelölve, miként a volt Szovjetunió is az volt.

Amikor az északi király (a pápaság) viszontcsapott, „szekereket”, „lovasokat” és „sok hajót” hozott magával. A szekerek és a lovasok a katonai erő jelképei, a hajók pedig a gazdasági erő jelképei. Az a hatalom, amely a pápasággal szentségtelen szövetségre lépett a Szovjetunió megbuktatásának céljából, az Egyesült Államok volt, és az Egyesült Államok két erősségét a Jelenések tizenharmadik fejezete úgy azonosítja, mint azt a képességét, hogy fegyveres erővel és gazdasági kényszerrel rávegye a világot a pápai tekintély bélyegének elfogadására. Az embereknek megtiltatik majd az adásvétel a bélyeg nélkül, sőt továbbá a bélyeg nélkül az embereket halálra is adják.

A negyvenedik vers közvetlenül azonosítja a sárkányt (a déli királyt), a fenevadat (a pápaságot) és a hamis prófétát (az Egyesült Államokat). „A vég idejére” vonatkozó, 1989-ben beteljesedő alapvető vers azonosítja azt a három pusztító hatalmat, amely a világot Armageddonhoz vezeti, miként a millerita mozgalom alapvető versei is azonosították a pogányságot, majd azt követően a pápaság két pusztító hatalmát.

Az igevers a dél királya és az észak királya közötti küzdelemmel kezdődik. Az igevers elején (1798-ban) a dél királya kerekedik felül, ám az igeversben az észak királya visszavág, és felülkerekedik a dél királyán. Az igevers kezdete jelöli az észak királya és a dél királya közötti harcot, és az igeversben foglalt üzenet végén ugyanaz az északi és déli királyok közötti küzdelem jelenik meg, de ellentétes eredménnyel. A kezdet az „utolsó időt” jelölte 1798-ban, a végső küzdelem pedig az „utolsó időt” jelöli 1989-ben. Az igevers írott bizonyágtételén belül magában hordozza az Alfa és Ómega, a kezdet és a vég aláírását.

A vers tényleges története 1989-ben, a Szovjetunió összeomlását követően is tovább folytatódik, egészen a negyvenegyedik vers vasárnaptörvényéig. A vasárnaptörvénynél a modern Babilon háromszoros egysége gyors események sorozata által jön létre. A negyvenedik vers tehát akkor kezdődik, amikor 1798-ban kiosztatik a halálos seb, és Tírusz paráznája feledésbe merül. A vers által ábrázolt történelem teljesen a negyvenegyedik vers vasárnaptörvényénél ér véget, ahol a halálos seb meggyógyul, és Tírusz paráznájára ismét emlékeznek. A kezdet és a vég aláírása nem csupán a versben található szövegen van feljegyezve, hanem a vers által ábrázolt teljes történelmen is. A vers azonosítja azt a prófétai keretet, amely nem csupán a pogányságon (a sárkány) és a pápaságon (a fenevad) alapul, hanem a három pusztító hatalom szerkezetét azonosítja, amelyek Armageddonba vezetik a világot.

Miller prófétai keretrendszere Isten vizsgálati ítéletének eljövételét hirdette, a Future for America prófétai keretrendszere pedig Isten végrehajtó ítéletének eljövételét hirdeti. A „vég idején”, 1989-ben, egy háromlépcsős próbatételi és megtisztítási folyamat vette kezdetét, amikor Dániel könyve tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse feltárult a Szovjetunió összeomlásakor. Azt a különbséget, hogy Miller csak a pogányságot és a pápaságot látta, a hitehagyott protestantizmust azonban nem, meg kell érteni ahhoz, hogy helyesen értsük az Ulai folyó látomását, amely 1798-ban tárult fel.

Ezt a gondolatmenetet a következő cikkben folytatjuk.

„Nincs vesztegetni való időnk. Nyomorúságos idők állnak előttünk. A világot a háború szelleme kavargja fel. Hamarosan bekövetkeznek azok a nyomorúságos események, amelyekről a prófécia szól. A Dániel könyve tizenegyedik fejezetében található prófécia már csaknem teljesen beteljesedett. Annak a történelemnek nagy része, amely e prófécia beteljesedéseként végbement, meg fog ismétlődni.”

„A harmincadik versben egy hatalomról van szó, amelyről ezt mondja: »a 30-tól a 36-ig terjedő versek idézve«.”

„Az e szavakban leírtakhoz hasonló jelenetek fognak bekövetkezni.” Manuscript Releases, 13. szám, 394.